

HENNY THIJSSING-BOER

Twee druppels water

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

**Copyright © 2022 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer**

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard

ISBN 9789036439749

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

**Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer**

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

**Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl**

1

In hun uiterlijk was bij Thomas en Karel Scheltema nauwelijks verschil te bespeuren. Ze waren precies even groot, ze hadden dezelfde vorm van gezicht, hun haar was even donker en hun ogen waren grijs van kleur. Voor buitenstaanders was het dan ook bijna onmogelijk de beide jongens uit elkaar te houden, maar hun ouders, Janienke en Daan Mylanus, hadden daar geen moeite mee. Zij glimlachten dan ook schouderophalend, als er gezegd werd: 'Ze zijn als twee druppels water. Het is frappant. Gelijk een wonder!'

Janienke beschouwde haar tweeling nog altijd als kleine, op zichzelf staande wonder-tjes, maar zij zag wel verschil. Ze wist instinctief wie wie was; ze vergiste zich nooit. Karels oogopslag, wist zij als moeder, was heel anders dan die van Thomas en daardoor hadden ze al een heel verschillende gezichtsuitdrukking, die de dorpelingen ontging. Zij kende haar jongetjes, zowel uiterlijk als van karakter, en vooral in dat laatste lag een enorm verschil. Dat kwam deze ochtend weer eens duidelijk naar voren. Ze waren zes jaar en vandaag gingen ze voor het eerst naar de 'grote'

school. Hun dorp bezat geen kleuterschool, dus voor de kinderen was de gebeurtenis volstrekt nieuw. Voor Thomas was dit nieuwe alleen maar feestelijk opwindend, maar Karel zag het met een bang kloppend hartje tegemoet. Hij was aan het ontbijt stil en wat bleek om de neus, hij kon zijn boterhammetje niet naar binnen krijgen en hij moest haast om de vijf minuten heel, heel nodig naar de wc.

Janienke had met dit zachtaardige kereltje te doen en tegelijkertijd moest ze Thomas' enthousiasme telkens wat temperen. Thomas kon van louter spanning niet eten, hij zat te wippen op zijn stoel en hij voerde, zoals gewoonlijk aan tafel, het hoogste woord. Hij vroeg om de haverklap hoe laat het was, en of ze echt niet te laat op school kwamen!

Nu bedisselde hij vol zelfverzekerdheid: 'Jij hoeft ons straks niet weg te brengen, hoor mam, want dat vind ik kinderachtig. Ik kan de school wel alleen vinden en ik pas wel op Karel. Ik ben nu geen klein kind meer en daarom gaan we samen: Karel en ik.'

Daan glimlachte vertederd om de vastberadenheid in Thomas' stem.

Janienke zei: 'Je kan het mooi vertellen, maar ik ga de eerste keer met jullie mee. Of

jij dat nou leuk vindt of niet. Dat hoort trouwens zo, Thomas. Je zult straks zien dat alle moeders van de nieuwe eersteklassertjes bij de school zijn. Wij mogen kennismaken met de juf en we kunnen dan meteen zien waar en naast wie jullie komen te zitten. Daarna gaan de moeders weer naar huis en zwaaien jullie ons gedag. Dat is alleen maar heel leuk.'

Thomas noemde het flauw en kinderachtig en schoof mokkend zijn bord van zich af.

Karel slaakte een zucht en zei zacht: 'Als ik een beetje bang ben voor de juf of als de andere kinderen klierig tegen me doen, mag ik dan weer met jou mee naar huis, mam?'

Janienke legde hem uit waarom dat niet kon en kort hierna liep ze met de beide jongens door het dorp. Net als dat bij de kinderen het geval was, zag zij deze dag met gemengde gevoelens tegemoet. Je kinderen voor het eerst naar school brengen betekende ook, vond zij, dat je ze al een beetje los moest laten. Ze waren nog zo klein, maar toch glipte er op deze eerste schooldag al een tikkeltje ernst hun jonge leventjes binnen, meende ze. Je moest er even aan wennen dat er teugels zouden zijn en dat niet alles meer bestond uit spelen en ravotten.

Thomas had geen last van teugels of wat dan ook. Hij danste als een uitgelaten veulen om haar heen en zijn mondje stond geen moment stil. Karel liet haar hand niet los, en af en toe hoorde Janienke hem zuchten.

Twee dezelfde kinderen? dacht Janienke. Vergeet het maar! Ze waren zo verschillend als dag en nacht; als zomer en winter. Daan en zij waren ontzettend gelukkig met de tweeling, die hun leven zinvol maakte en rijk. Thomas en Karel droegen Daans achternaam niet en dat hadden zij heel bewust zo gewild. Ze zagen het als een eerbetoon aan hun veel te vroeg gestorven, echte vader, Jaap Scheltema, op wie ze uiterlijk leken. Vreemd eigenlijk, mijmerde Janienke terwijl ze het warme handje van Karel even bemoedigend drukte, dat de jongens in het dorp nooit met hun achternaam Scheltema werden aangesproken, maar altijd als 'de twee van Janienke en Daan'. Zou men dat bewust zo doen om te helpen het verleden te begraven? Goed beschouwd deden Daan en zij hetzelfde, want tot nog toe hadden ze Thomas en Karel niet verteld wie en wat ze waren. Ze wisten niet beter of Daan was hun papa, op wie ze stapelgek waren. Het ging zo niet alleen goed;

ze waren dolgelukkig met hun viertjes. Ach, en de jongens waren ook nog veel te klein om al die grote-mensen-kwesties van vroeger te kunnen begrijpen. Het was te veel en te diepgaand voor zesjarige kinderen. Later, beloofden Daan en zij elkaar telkens, zouden ze alles vertellen. Later. Daarmee werd het verleden weggeduwd om het geluk van nu door niets te laten overschaduwten.

Ze was ook zo verschrikkelijk gelukkig geworden, bedacht ze met een lach om haar mond. Ze had dikwijls het gevoel dat het geluk door heel haar lichaam tintelde en tot in haar vingertoppen voelbaar was. Daan was ook zo'n lieve schat. Zij had uiteindelijk de allerbeste man gekregen die er op deze aardbol rondliep.

Juf Anske, aan wie Janienke even later de jongens overgaf, was een frisse, pittige jonge vrouw. Janienke schatte haar in de gauwigheid op een jaar of vierentwintig. Ze had een prettig, open gezicht, een stralende lach en een rustige oogopslag. Ze wist met kinderen om te gaan, want ze zag dadelijk hoe dodelijk verlegen Karel zich tegen Janienke aandrukte. Ze hurkte bij het ventje neer en zei vrolijk en vriendelijk: 'Zeg, ik ben blij dat jij ook bij

mij in de klas komt. Zullen we eens een mooi plekje, helemaal vooraan, voor je gaan zoeken?’

Karel liet niet alleen zijn kopje, maar ook zijn lipje hangen. Thomas kwetterde er lustig op los. Bij hem was geen spoor van verlegenheid; hij was uitgelaten en schreeuwde bijna: ‘Wij moeten naast elkaar zitten, hoor juf! Want Karel is een beetje bang en ik moet op hem passen. Hè, mam?’

Janienke vond het lief dat hij het zo voor zijn broertje opnam, maar moest dat nou zo luidkeels, dacht ze. Ze kon niet nalaten tegen hem te zeggen: ‘Je moet een beetje rustig doen, lieverd, en niet zo hard roepen.’

Thomas had ogenblikkelijk zijn woordje klaar. ‘Als ik fluister, hoort juf me toch zeker niet?’

O, dit kind van mij, dacht Janienke, is voor niets en niemand bang. Zo klein als hij was, trok hij zich nergens iets van aan. Hij ging gewoon zijn eigen gangetje. Thomas was een driftkikkertje; een klein, ondeugend boefje. Hij moest door Daan en haar telkens tot de orde worden geroepen. Maar hij liet zich zo weinig zeggen en daarom, vreesde zij wel eens, zouden ze met hem nog wel het een en

ander te stellen krijgen. Het was soms moeilijk hem op te voeden, maar in dat nu nog mollige lijfje van hem huisde een warm kloppend hartje. Dat zag Janienke weer eens toen ze afscheid had genomen en op de gang nog even het klaslokaal in keek. Het beeld dat ze zag, vertederde haar en maakte al haar moedergevoelens los: Karel was niet het enige kind dat als een zielig hoopje klein mens zat te huilen. Er waren nog een paar meisjes die in tranen om mama riepen. Een ander jongetje deed hevig zijn best 'stoer' te blijven doen, maar dat mislukte. Juf Anske zou deze eerste morgen haar handen meer dan vol hebben. Janienkes hart stroomde vol toen ze zag, hoe liefdevol Thomas een arm om Karels schouder legde en zijn broertje troostte. Wat ben je toch ook een regelrechte schat, dacht ze ontroerd. Ze kon nog niet weten dat dit tafereeltje van een huilende Karel en een troostende Thomas zich in haar geheugen vast zou zetten. In de toekomst zou ze er nog vaak aan terugdenken en dan zou ze willen dat het altijd zo had mogen blijven. Maar ze bleven geen zes jaar, 'de twee van Janienke en Daan'. Ze zouden van kind man worden en met het groeien van hun lichaam zou hun karakter ge-

vormd worden. Omdat dit de normale gang van zaken was, en omdat het verleden zich minder snel liet begraven dan Janienke wel zou willen.

Toen Janienke samen met andere moeders het schoolgebouw verliet, besloot ze niet meteen naar huis terug te gaan. Daan was met twee leerlingen die hun rijexamen moesten afleggen naar Groningen, en met haar toch een beetje vol hart lokte het thuiskomen in een leeg huis haar niet. Ze zou even naar Daans ouders, Janna en Frits Mylanus, lopen en daar gezellig een kopje koffie gaan drinken en wat bijpraten.

Als Janienke had gedacht dat haar onverwachte bezoekje een verrassing zou zijn, had ze het mooi mis. In het portaalje van het kleine arbeidershuisje kwam Janna haar al tegemoet lopen. 'Fijn! Daar ben je al. We verwachtten je al, hoor! Ik heb de koffie bruin en ik zei net tegen Frits: Janienke zal wel even langskomen om te vertellen hoe het met de jongens is gegaan. Nou kind, kom gauw verder! Hè, ik ben altijd zo blij als ik je eventjes zie. Zou dat nou de ouderdom zijn?' grapt ze.